

"Je 2003 in smo se zivi!"

TAKO JE ZAKRIČAL MLADENIČ v parku v Kew ob nastopu novega leta 2003, ko smo sredi noči gledali proti središču Melbournu, kjer so imeli lep ognjemet.

Hvala Bogu, še smo živi, še potujemo po tej Zemlji, ki je planet našega osončja za nekaj let. Pa smo tudi v novem letu kmalu doživljali slovo naših rojakov, prijateljev, znancev, ki so dokončali svoje romanje na tej strani življenja in odšli na ono stran, kjer je že večina človeštva. Naj bomo tu ali tam, smo v Stvarnikovih rokah. On nas je ustvaril za življenje. Poslal je na Zemljo Jezusa – Odrešenika človekovega. In njegovo rojstvo smo tudi mi slovesno proslavili.

OB PRAZNIKU JEZUSOVEGA ROJSTVA smo si voščili same dobre, lepe, plemenite misli. **Hvala vsem vam, ki ste nam osebno ali po pošti, telefonu, internetu ali celo preko telegrama ali radia voščili, napisali zahvalo za Misli, obnovili naročnino, darovali v Bernardov sklad za ohranjanje slovenske tiskane besede med nami.** Misli bodo tudi v letu 2003 z Vašo pomočjo in sodelovanjem govorile o zvestobi našim vrednotam.

KLJUB VSEMU OPTIMIZMU, ki ga prinaša življenje pa nas seveda vedno prizadene odhod vsakega človeka in preizkušnje, ki nas prizadevajo. Na Gold Coastu je pred računalnikom omahnil očak tamkajšnje slovenske skupnosti Jože Vah. V Sydneyu, Adelaidi in v Melbournu smo se po novem letu že kar nekajkrat zbrali na pogrebih. V Sydneyu

so pokopali v januarju arhitekta Emila (Milana) Fretzeja. Avstralija je preizkušana s sušo stoletja in sedaj v drugi polovici januarja še s kastrofalnimi požari, ki so v našem glavnem mestu v Canberri upepelili nad petsto domov in več domov po obširnih prostranstvih Novega Južnega Walesa in Viktorije. Tudi naši rojaki so bili prizadeti v teh požarih. Vse to seveda odmeva v tej številki Misli novega leta 2003, ob začetku 52. leta izhajanja. Praznovali smo dan Avstralije, pripravljamo se na slovenski kulturni praznik, na obisk prihaja delegacija slovenskega parlamenta. Naši misijonarji nas niso pozabili – vse to je povezano v teh straneh.

Na naših stenah, omarah in mizah imamo **koledar** za navadno leto 2003. Tudi z decemborskimi Mislimi ste dobili naš koledar. Nismo risali ne lipovega ne evkaliptusovega cveta ne česa drugega. Ker je letošnje leto pomenljivo v obletnicah blagoslovitev vseh naših slovenskih cerkva v Melbournu, Sydneyu, Adelaidi in Wollongonu, smo predstavili le-te. V njih in ob njih raste vsa plemenitost, milost, ustvarjalnost, lepota in volja do življenja tistih, ki tja prihajamo in tistih, ki jih tja prinašajo. V vseh teh blagoslovljenih letih in v času, ki nam bo še podarjen.

Naj Misli tudi v novem letu 2003 prinašajo v vaš dom slovensko besedo in veselje, ki ga nagrajuje življenje iz dediščine vere in kulture – stare in nove domovine: Slovenije in Avstralije. Bog živi!

pater Ciril

NOVA SLOVENSKA ZAVEST

Smo člani enega najbolj trdoživih, delovnih in nadarjenih narodov v Evropi

Za razmišljanje ob slovenskem kulturnem prazniku objavljamo misli dr. Franca Rodeta, sedanjega ljubljanskega nadškofa, ki pa jih je napisal še pred imenovanjem na to službo. Pred kratkim pa smo dobili neke nagibe, da utegne že v februarju dobiti kardinalski klobuk.

Kot državni narod moramo Slovenci narediti temeljni premik v naši narodni zavesti. Iz nesrečne zavesti, ki smo jo doslej gojili, mora naša zavest postati vesela, dostojanstvena in gosposka. Gre za pomemben zgodovinski popravek. Naš zgodovinski spomin moramo spremeniti v skladu z zgodovinsko resnico in videti našo preteklost tako, kot je bila, ne pa tako, kot so jo doživljali in prikazovali naši pesniki in pisatelji in jo je vse do danes vzdrževala in širila naša šola.

Tu je treba domala spremeniti vse. V temeljih. Od Trubarja do Prešerna in Cankarja pa vse do danes. Ta nesrečna zavest, v kateri smo doslej živeli, preprosto ni v skladu z zgodovinskimi dejstvi in se nanje ne more opirati. Moramo si oblikovati novo slovensko zavest, ki bo izhajala iz resnične zgodovine.

Ni res, kar pravi Trubar, ko govori o ubogem, zatiranem, preplašenem slovenskem ljudstvu. Ni res, kar trdi Prešeren, ko reducira našo zgodovino na »krvavi punt in ropanje Turčije«. Nikakor ni res, kot trdi Cankar, da je po izgonu protestantov na Slovenskem ostala le »smrdljiva drhal«. Ne drži, kar piše Bojan Štih, da je »slovenski narod morebiti najbolj nesrečen in tragičen subjekt evropskega političnega in državotvornega zemljevida«. Nikakor se ne ujema z zgodovinskimi dejstvi to, kar je nedavno zapisal časopis Slovenska država iz Toronta, da je bil »slovenski narod toliko stoletij tlačen in poniževan, izkoriščan in zatiran«.

Takih trditev je v naši književnosti morje. Sploh bi težko našli kaj drugega. Vse to je ustvarjalo v nas travmatično doživljanje naše preteklosti. Svojo zgodovino smo doživljali kot stoletno krivico, z občutkom, da smo bili vselej izigrani in nebogljene žrtve močnejših.

V resnici je bila naša zgodovina taka, kot je mogla biti, glede na naš geopolitični prostor in na številčno majhnost našega naroda. V tem prostoru je bila naša zgodovina NORMALNA. V zgodovini se nismo izkazali slabši kot drugi. Ničesar si nimamo očitati glede našega narodnega značaja, naše življenjske volje, naše upornosti in odpornosti. Naša zgodovina preprosto ni mogla biti drugačna, kot je bila. V tem prostoru, v katerega smo bili vključeni, smo dali svoj delež na vojaškem, znanstvenem, kulturnem in verskem področju.

Kot dokaz naše slabotnosti in neodpornosti radi ponavljamo, da smo v teku stoletij izgubili dve tretjini narodnega ozemlja. Kako bi mogli ohraniti ozemlje, ki je segalo od Dunaja do Trsta in Kolpe pa do Blatnega jezera, ko nas je bilo komaj dvesto tisoč. Pri tem pa nikakor ne pomislimo, da so drugi narodi izgubili dosti več, na primer Madžari in Hrvatje. Naše osvojitve štejemo za nič. In vendar smo pravtako uspešno asimilirali tujce, ko smo bili v številčni premoči, kot so drugi nas. Sorško polje je bilo nekdanj nemško, pravtako predeli na Tolminskem. Danes so tam Slovenci. Mesta kot so Maribor, Celje, Ptuj so bila pretežno nemška, Koper, Izola, Piran italijanska. Danes so slovenska. A kljub temu si ne priznamo kakšnih osvojitvenih sposobnosti. Boli nas, da nismo uresničili ideala Združene Slovenije, da so naše narodne manjšine v Italiji, Avstriji, na Ogrskem. In ne pomislimo, da smo Slovenci narod, ki ima v tem delu Evrope najmanj rojakov, ki živijo zunaj meja svoje države. Samo pogledjmo kakšen jezikovni zemljevid in se primerjamo na primer z Madžari, Hrvati, Rusi in Ukrajinci. Nikakor nismo bolj nesrečni, kakor drugi.

O svoji majhnosti govorimo do sitega. Doživljamo jo skoraj patološko, z občutkom kot da komaj še obstajamo. In vendar bo v Združenih narodih ob Sloveniji šestdeset držav manjših od naše. Pa tudi ne pomislimo, da je številčna majhnost tudi prednost. Ekonomsko najbolj uspešne države v Evropi so Luksemburg, Monaco, Liechtenstein. A to ni bistveno. Naša majhnost je prednost najprej v tem, da nas sili v nenehno in

splošno mobilizacijo vseh naših sposobnosti in zmogljivosti. Da je sleherni Slovenec venomer izzivan, da nekaj postane in nekaj naredi. To je naravnost imeniten položaj, ki dela iz Slovencev enega najbolj trdoživih, klenih in ustvarjalnih narodov v Evropi. Narod, ki je primoran, da se stalno presega.

V naši zavesti je tudi prepričanje, da živimo sredi izredno hudobnih sosedov. Nič bolj niso bili hudobni kot drugi. Doslej je vsak narod naredil sosedom toliko zla, kolikor ga je mogel. Če Slovenci tega nismo storili, je zato, ker tega nismo mogli storiti. Vsak narod je gojil težnje po čim večjem ozemlju, po gospodovanju nad sosedi in po asimilaciji sosedov. Taka je dvatisočletna zgodovina Evrope. In na naših tleh ni bila bolj kruta kot drugod.

Najbolj krivična, neresnična in nevarna pa je ideja, ki tiči v naši zavesti, da smo narod hlapcev. Cankarja je treba že zaradi te besede močno relativizirati. Ta beseda nam je naredila ogromno škode. Kako hlapci? Ustanovili smo prvo slovensko državo Karantanijo. V habsburško monarhijo smo

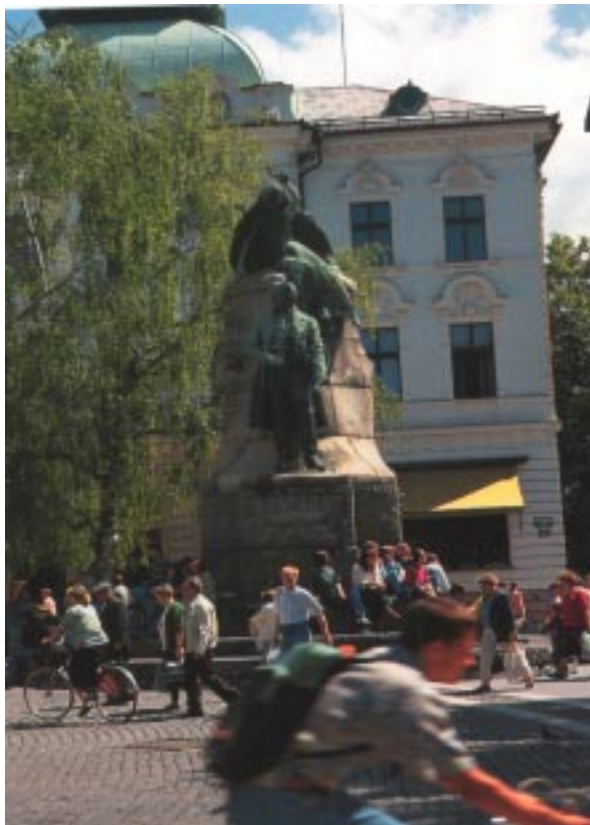
bili vključeni čisto legalno in smo v njej živeli kot deželani enakopravnih dežel. Krilatica o Avstriji kot »ječi narodov« se je pojavila šele ob koncu 19. stoletja, izmislila pa si jo je francoska propaganda. Od leta 1848 imamo razgibano politično življenje z nadarjenimi politikami. Nismo imeli samo pesnike in pisatelje. Leta 1918 stopimo v zgodovino kot eden od treh narodov ustanoviteljev države, ki se imenuje kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev. Od leta 1945 imamo svojo republiko in od leta 1991 svojo samostojno državo.

Hlapci zato, ker smo bili tlačani? Petindevetdeset odstotkov Evropejcev je bilo tlačanov. To je bila pač oblika davkov v tistih časih. Naše deželno plemstvo, ki smo mu od 19. stoletja naprej odrekli mesto v narodnem telesu, je imelo deželno zavest, ne nemško ali italijansko. Povečini so znali slovensko, mnogi so bili slovenske krvi.

Vsekakor pa imamo od srede 16. stoletja svojo kulturno suverenost. Slovenska Biblija je izšla dvajset let za nemško, trinajst let za italijansko. Odtlej smo ustvarjali književnost, ki se brez sramovanja lahko primerja z drugimi evropskimi književnostmi. Kakšni hlapci neki!

Danes smo neodvisni in suvereni. Naša zavest se mora uskladiti s to novo resničnostjo slovenskega naroda. Ne s ponarejanjem zgodovine. To smo že itak preveč ponarejali v smislu nemoči, izigranosti, krivic, ki naj bi se nam godile. Ampak v smislu take zgodovine, kot jo v resnici imamo. In ta zgodovina ni nikakor zgodovina nemočnih in hlapcev. To je zgodovina, kot je bila možna, normalna zgodovina enega najbolj trdoživih, delovnih in nadarjenih narodov v Evropi.

dr. Franc Rode

**Ljudje se srečujejo na trgu
v središču Ljubljane
pred spomenikom
največjega slovenskega pesnika
Franceta Prešerna.
Simbolični kraj srečanj
različnih življenjskih zgodb in usod.
Tudi pesnik sam je imel svojo,
Slovenem znano,
zgodbo polno viharjev...**

Fotografija in besedilo: France Stele

IZPOD TRIGLAVA

SPREMEMBE V SLOVENIJI

NA MARTINOVO NEDELJO, 10. novembra 2002, smo Slovenci volili novega predsednika republike. Dosedanjemu predsedniku RS Milanu Kučanu je potekel že drugi mandat, v tretje pa po veljavni zakonadaji ni mogel več kandidirati. Favorita teh volitev sta med devetimi kandidati postala dr. Janez Drnovšek in Barbara Brezigar, ki sta se pomerila v drugem krogu volitev v nedeljo, 1. decembra 2002. Rezultat teh volitev je presenetljiv: dr. Drnošek je zmagal s 56,5 odstotka ali 586.847 glasovi, gospa Brezigarjeva pa je dobila 43,5 odstotka ali 451.372 glasov. Z veliko komunikacijske očarljivosti je Brezigarjeva predstavila svoje osebne lastnosti in nadgradila Drnovškovo podobo pomirjajočega, strpnega moža, pripravljenega na kompromise. Drago Ocvirk piše v Naši luči: "Neverjetno visoka podpora Brezigarjevi kaže, da si Slovenci želimo sprememb. Drnovškova izvolitev pa, da smo previdni in konzervativni. To niti ni nič čudnega, saj je nenormalno velik del volilnega telesa v tretjem življenjskem obdobju, stari pa nismo navdušeni - in to je naravno - nad spremembami." Za 52-letnega Janeza Drnovška, dolgoletnega predsednika vlade RS in predsednika Liberalne demokracije Slovenije, je to nov izziv v njegovi politični karieri. V nedeljo, 23. decembra 2002, je dotedanji predsednik Milan Kučan, ki je bil predsednik 12 let - dva polna mandata in dve leti kot predsednik predsedstva po razglasitvi neodvisnosti - predal posle novemu predsedniku dr. Janezu Drnovšku. Preden je prevzel posle predsednika države, je vlado brez težav prevzel dotedanji finančni minister Anton Rop. Vladno koalicijo bodo še naprej sestavljale LDS, ZLSD, SLS in Desus (Liberalna demokracija Slovenije, Združena lista socialnih demokratov, Slovenska

Predsednik RS g. Milan Kučan je 17.7.2002 podelil odlikovanje Častnega znaka svobode RS patru Valerijanu Jenku za dolgoletno zaslužno delovanje med Slovenci v Avstraliji.

Ljudska stranka in Demokratična stranka upokojencev), ki imajo skupaj s poslancema narodnosti v parlamentu dvetretjinsko večino. Tako široka podpora je za vlado pomembna zaradi ustavnih sprememb, ki jih pripravlja pred vstopom v Evropsko zvezo in NATO, kamor naj bi se

Novi predsednik države RS dr. Janez Drnovšek (desno) v pogovoru z novim predsednikom slovenske vlade Antonom Ropom (levo).

Slovenija vključila v letu 2004. Slovenija naj bi postala polnomočna članica EU 1. maja 2004. Sedma vlada RS je zaživela pred božičem, ko je dotedanji predsednik vlade dr. Drnovšek zapustil ta položaj in prisegel kot novi predsednik države. Parlament je potrdil 16 ministrov samo osem dni potem, ko je vlado prevzel dotedanji finančni minister Anton Rop. Rop je povabil v vlado tri nove ljudi: šolsko ministrico Lucijo Čop je zamenjal Slavko Gaber, finančno ministrstvo je zaupal Dušanu Mramorju in ministrica brez listnice za razvoj regij je postala Zdenka Kovač.

Barbara Brezigar z možem Bogoslavom je sprejela povabilo častnega generalnega konzula RS za Novo Zelandijo in velikega podjetnika, lastnika Impact International in Tuba Lajovic g. Dušana Lajovica. V nedeljo, 19. januarja 2003, je bila pri maši v slovenski cerkvi v Merrylandsu, kjer je prisrčno nagovorila rojake, zbrane pri maši in se nato srečala z njimi v cerkveni dvorani. Z velikim avstralskim šopkom in močnim aplavzom so jo sprejeli v cerkvi pri sv. maši, ki jo je daroval p. Ciril. Med občestvom slovesnega sprejema je bila ob g. Dušanu njegova žena Saša in častni generalni konzul RS za NSW in Viktorijo g. Alfred Brežnik. Gospod Dušan Lajovic, tudi velik dobrotnik v Merrylandsu in pri Mislih, je na Australia Day, 26.1.2003, obhajal svoj 78. rojstni dan. Mnogim čestitkam in dobrim željam se pridružuje tudi uredništvo in uprava Misli.

Bog Vas živi in ohranjaj!

BARBARA BREZIGAR je pred volitvami edina poslala pismo Slovencem v tujini: "Dragi rojaki, V Sloveniji nas ni malo, ki cenimo in globoko spoštujemo Vašo zvestobo naši skupni kulturi in skupni domovini. Veliko pa še moramo storiti, da bodo ti stiki plodnejši in v gospodarskem in kulturnem prežemanju tudi učinkoviti... Slovenija mora postati za vse svoje državljane, pa tudi tiste, ki to niso, pa se čutijo z njo povezani, skupna domovina. In to ne glede na to, kje živijo, kakšni so njihovi nazori in politična prepričanja. Na začetku 21. stoletja je prišel čas, ko moramo prenehati z delovanjem proti nekomu ali nečemu, kakor smo to počeli v nemirnem stoletju, ki je mnoge naše ljudi zaradi ekonomskih ali političnih vzrokov prisililo, da so zapustili svoja domovanja. Čas je, da začnemo vsi skupaj delovati za nekaj. To pa je naš skupni slovenski dom..."

V noči na nedeljo 12. januarja 2003 je za posledicami srčnega infarkta v Nemčiji umrl sociolog, publicist, doktor znanosti in politik dr. **JOŽE PUČNIK**. Rodil se je 9. marca 1932 v Črešnjevcu pri Slovenski Bistrici. Bil je eden od avtorjev znamenite 57. številke Nove revije s podnaslovom Prispевki za slovenski nacionalni program, ki je izšla leta 1987. Od leta 1989 do 1993 je bil predsednik Socialdemokratske stranke Slovenije, v vmesnem obdobju pa tudi predsednik Demosa. Leta 1990 je bil kandidat na volitvah za predsednika republike, dve leti kasneje je bil podpredsednik vlade, istega leta pa na volitvah izvoljen za poslanca. Med drugim je vodil parlamentarno preiskovalno komisijo za poveljne množične poboje. Na fotografiji z njegovega obiska v Queenslandu z leve na desno: Vinko Čopar, Tončka Heric, dr. Jože Pučnik, Albina in Jože Vah, ki je umrl tri dni pred dr. Jožetom Pučnikom.

p. Valerijan Jenko, OFM, OA.; p. Filip Rupnik, OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Rd., Merrylands NSW 2160
PO Box 280, MERRYLANDS NSW 2160)
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0419 236 783 Fax: (02) 9682 7692
E-mail: rafael@zeta.org.au

SV. RAFAEL SYDNEY

MESEC DECEMBER je minil v pripravi na praznovanje božičnih praznikov in novega leta. Pri sv. Rafaelu smo začeli že s prvo adventno nedeljo, ko smo poleg tega, da smo na adventnem vencu prižgali prvo svečo po maši v dvorani dočakali tudi prihod **svetega Miklavža**, ki je prišel celo teden prezgodaj, zaradi neodložljivih šolskih obveznosti. Ta je obdaril otroke, parklji pa so marsikaterega malčka spravili v jok. Sveti Miklavž je otroke obiskal in obdaril tudi v Figtree nedeljo kasneje. Sveti Miklavž še ni dobro zaprl vrat za seboj, že smo hiteli s pripravo na izdajo nove številke Rafaela, ki smo jo s pomočjo rojakov tudi uspešno razposlali. Poleg raznih zanimivih člankov in obvestil smo letos v pošto vložili tudi liste za loterijo, ki smo jo načrtovali za tradicionalno **Štefanovanje, dan po božiču**. Letos so bili sponzorji še posebno radodarni, kajti poleg vseh bogatih nagrad je na prvem mestu čakala mamljiva letalska karta za Slovenijo, ki jo je podarilo podjetje Royal Guardian, katerega lastnik je naš rojak Tony Tomažin. Obetala se je prava tekma na žrebanju. V decembru, mesecu obdarovanj, ni počivala niti naša skupina za diakonijo, ki je za bolnike, osamljene in onemogle pripravila čudovite božične voščilnice s starodavnimi slovenskimi motivi in tipično slovensko božično jedjo - potico. Tako smo na lep način doživeli nasmeš bolnikov in zadovoljstvo vseh, ki so sodelovali v tej akciji. Poseben žar ima v Merrylandsu tudi priprava jaslic v cerkvi, ki jih s pomočjo otrok in njihovih družin zelo duhovito izvedemo. Letos smo odkrili tudi to, da so naše ovčke ne le primerne za prisostvovanje pri jaslicah, ampak med letom poskrbijo tudi za dobro popoprano in posoljeno jed, kajti so v obliki solnice in poprnice. Še en vzrok zakaj so k postavljanju jaslic vabljeni mlade družine v še

večjem številu. Ko so bile jaslice dokončane, smo lahko le še čakali Kristusov prihod, ki smo ga najprej praznovali v Wollongongu ob 8-ih zvečer z zgodnjo polnočnico in pri sv. Rafaelu ob polnoči v dvorani. Ta je bila lepo okrašena in praznovanje se je začelo že pol ure prej, ko je peščica otrok zapela nekaj priljubljenih božičnih pesmi. Pri polnočnici je prepeval mešani pevski zbor, ki je pri nekaterih pesmih imel tudi spremljavo violine. Župljani so veselo praznovanje božiča zaključili z voščili in druženjem pred cerkvijo. **Božični dan** je se je zbudil v prepevanju naših mladih deklet pri maši ob 8. uri in mešanega zbora ob poldesetih. Popoldne pa so božičnega slavlja bili deležni še rojaki v Canberri. Torej, prišel je dan, ko se je odločalo kdo bo letel in kdo bo ostal na trdnih tleh. Vse se je začelo s sveto mašo. Po maši pa je veliko število rojakov do zadnjega mesta napolnilo dvorano v kateri je že dišalo po hrani, ki so jo pripravile naše gospodinje I. delovne skupine. Kulturni program je povezovala radijska delavka Tanja, za sam začetek programa pa je poskrbel cerkveni mešani pevski zbor, ki je zapel slovensko himno in pa Rebecca z avstralsko. Prisluhnili smo pozdravnem nagovoru g. Alfreda Brežnika in nastopu Rudija in Tanje. Sledila je plesna zabava z ansamblom The Masters. Čutiti pa je bilo nestrpnost vseh prisotnih, ki so čakali na svojo nagrado. Dobitnica glavne nagrade je bila na začudenje vseh članica ansambla Julie, ki je zelo glasno proslavila srečno izvečeni listek z njenim imenom. Prireditelj je uspela in nadejamo se še nadaljnega sodelovanja s sponzorji, da bomo lahko še kdaj praznovali v Merrylandsu v takem številu.

Drugi večji dogodek, ki je »pretresal« Merrylands in Sv. Rafaela je bila že **30. obletnica blagoslovitve cerkve**. Ta se je zgodila 14. januarja 1973, na nedeljo Jezusovega krsta pa so naši rojaki

pokazali, kaj jim pomeni slovenska cerkev, kajti napolnili so jo in prisostvovali slavnostnem sprevedu na začetku maše in pa pozdravnem govoru **gospe Danice in čestitki p. Valerijanu male Mateje (fotografija desno)**. Praznoval je namreč 77 let. Pri maši je prepeval **mešani pevski zbor (fotografija spodaj)**, ki je kljub manjši zasedbi pripomogel k popolnemu slavlju. Po zahvalni pesmi, ki je donela po cerkvi ter po zaključni pesmi s cerkvenega kora smo se vsi zbrali v dvorani, kjer so naše kuharice pripravile brezplačno kosilo za vse. Nagovor g. Alfreda Brežnika in p. Valerijana je obudil še tiste spomine, ki jih nekateri ne držijo več v glavi. Druženje je minilo v prijetnem vzdušju. Lepo je namreč, da se v obletnicah spomnimo preteklega dela, za prihodnost pa nam dajo poguma, da ne obupamo.

Holiday department Sv. Rafaela bo že drugič organiziral enodnevni piknik na obali, h kateremu so povabljeni naši otroci, starši in prijatelji Slomškove šole in se bo zgodil 25. januarja 2003 v Copacobani, kjer bomo ponovno gostje Ljubice in Branka Pezdirc. O podrobnostih bomo poročali v naslednji številki.

Uroš Ergaver

SPET JE BOŽIČ ZA NAMI IN TUDI LETO 2002. Pater Filip se je moral podvreči operaciji na žolču in kili. Zdravnik je obljubljal in menil, da bo odpuščen dan po operaciji, zgodilo pa se je, da je namesto domov odšel v šok sobo, ker je nastopilo notranje krvavenje in so zdravnika spravili s postelje

ob 4. uri zjutraj, da bi urgiral pri p. Filipu v bolnici. Pater je sam povedal, da je bila takrat soba polna zdravnikov. Po dobrem tednu se mu je stanje toliko izboljšalo, da je lahko zapustil bolnico. Sprejela ga je družina Dušana in Saše Lajovic in ga vzela v svojo oskrbo, da je hitreje okrevaj. Tako je mogel maševati že za zgodnjo polnočnico v Figtree, kot tudi na božični dan in na novo leto. Za prvi konec tedna v januarju, ko je bil praznik Gospodovega razglasenja je opravil službo božjo na Zlati Obali

(soboto, 4.1.2003) in na "Planinki", dan kasneje. Kot vsako leto ga je iz Queenslanda pot vodila v Kew, kjer je taboril na Mt. Eliza in tudi pomagal pri

Pater Filip in Anica Cuderman na obisku pri Pavli Marinovich.

sv. Cirilu in Metodu. Za srečanje Frančiškove družine zadnji torek v januarju, pa je bil že v Merrylandsu. Naj še omenim, da je ravno za božič prejel ponovno začasno vizo do leta 2006. Bog povrni vsem rojakom za molitve in dobre želje za zdravje p. Filipa.

Ob tej priliki se želim **zahvaliti našim dobrotnikom** za pomoč pri pripravah na praznovanja božiča, za praznične čestitke in za darove za vzdrževanje našega Verskega središča. Hvaležen sem vam, da ste kar velikodušno darovali, da imamo zagotovilo za pokrivanje stroškov vzdrževanja, posebno zavarovanja, ki se je v zadnjem letu močno zvišalo. Hvala tudi vsem, ki ste pripravili in razposlali srečke skupaj z božičnim Rafaelom in vsem ki ste jih kupili in darovali za naš center. Ponovno pa bi se rad zahvalil vsem

sponzorjem, ki so nam darovali dobitke za Štefanovo žrebanje, kot je bilo omenjeno v božičnem Rafaelu in v listu Nedelja.

Uroš je v Sydneyski koloni opisal praznovanja in dogodke, za kar sem mu hvaležen. Naj na koncu še omenim božično devetdnevnicu. Kar nekaj naših zvestih članov je redno prihajalo. Hvala tudi organistom in pevcem, ki so polepšali pripravo na Božič. Vsak dan devetdnevnicu je imel tudi poseben namen, med temi so bile prošnje za nekatere večje potrebe: prav je, da nadaljujemo z molitvijo v te namene.

K R S T I

Eddy Kai HRASNİK, Hornsby, NSW. Sin Petra Roberta Hrastnik & Rune Hrastnik roj. Kawakami. Botra sta bila Joe & Gabrielle Costa. Sv. Rafael, Merrylands, 9.marca 2002.

V nedeljo 1. decembra, sta bili krščeni v cerkvi sv. Rafaela LILLIAN GIORGIA JAMŠEK, Glenhaven, NSW. Hči Roberta in Carmel Annette roj. Bartlet. Botri sta bila Victoria & Robert Condor. SOPHIA ROBBIE JAMŠEK, Glenhaven, NSW. Hči Roberta in Carmel Annette roj. Bartlet. Botra sta bila Sylvia & Robert Šuber.

BRIANA LEIGH CLEMENTS, Quakers Hill, NSW. Hči Andrewa Clements in Lise, roj. Kovše. Botri so bili Meegan & Tristan George, Kym Buckley, Steven Don. Sv. Rafael, Merrylands, 12. januar 2003. Našim malčkom in njihovim staršem ter botrom čestitamo k prejemu zakramenta sv. krsta.

P O R O K E

DOMINIK DOBAJ, Blacktown, NSW, sin pok. Ivana in Amalije roj. Šmigoc. Rojen v Blacktownu in MICHELLE BRIGITA BRCAR, Orchard Hills, NSW, hči Ivana in Clare roj. Celin. Rojena v Blacktownu. Priči sta bili Julie Brcar in Augustin Gomez. Cerkev sv. Frančiška Asiškega Paddington, NSW, 8. december 2002.

VERONIKA ANNA FALEŽ, O'Connor, ACT, hči Floriana ml. in Marije roj. Smrdelj. Rojena v Canberri, ACT in JARRAD LISMAN, Kingston, ACT, sin Roya in Bronwyn Lisman. Priči sta bili Serena Lisman in Sam Jones. Cerkev sv. Jožefa, O'Connor, ACT, 18.januar 2003.

Mladoporočencem želimo obilo sreče na skupni življenjski poti.

P O K O J N I

V nedeljo, 24.2.2002 je pri svoji edini hčerki Lindi umrl **LUKA AVCIN**, rojen 21.9.1915 v Zagorju pri Pivki. V Avstralijo je prišel že leta 1949. Nekaj let je delal v kamnolomu in na cesti, pozneje pa je kupil velik kos zemlje v Wamuranu, si tam ustvaril dom in ob njem farmo ananasa. Pot z glavne ceste je zgradil sam. Občinska uprava jo je nameravala poimenovati po njem, kar je odklonil in svetoval naj se imenuje po njegovi pokojni ženi Janette. Uspel je: cesta se imenuje Turnbull Rd. Ob njegovem pogrebu je voditelj Zavoda v Morayfieldu predstavil Luka kot pridnega in vztrajnega delavca. Pepel pokojnika so položili k njegovi ženi Janette v Caboolturi. Luka zapušča le hčerko Lindo z družino v Toowoombi.

Dne 4.marca 2002 je v kraju Yeppoon (Rockhampton, QLD) umrl **JOŽEF GOSAK**. Rojen je bil 3.3.1925 v Bačkovi na Štajerskem. Poročil se je z Alojzijo Havžar, ki je po rodu iz vasi Kraše (Cankova). Družina je prišla v Avstralijo leta 1958. Naselili so se v Melbourne. Pred 18 leti je Jožef zbolel za parkinsonovo bolezen. Preselili so se v toplejši kraj Rockhampton. Pokojni zapušča poleg žene Alojzije tudi hčerki Greto in Milenko. Pogrebna maša je bila v krajevni cerkvi v sredo, 6.marca, pokopali so ga na krajevnem pokopališču.

Dne 27. novembra 2002 je v Sydneyu umrla **PAVLINA ŠIRCELJ roj. Grlj.** Rojena je bila 19.12.1911 v Studeni Gori (Il. Bistrica). Bila je hčerka Antona in Marije roj. Stopar. V Avstralijo je prišla leta 1963. Nekaj let je živela pri hčerki Marici, nazadnje pa pri sinu Tonyju. 10 let je bila zaposlena v Butter Cup. Pogrebna maša je bila opravljena v ponedeljek 2.12.2002 v cerkvi Sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopana pa je bila na slovenskem delu pokopališča v Rookwoodu, poleg pokojnega moža. Tu zapušča sina Tonyja, sestro Marico Novak, sestro Danico Kočevar v Mariboru, sestro Marico Cikada (Dolenje), polsestro Bernardko in hčerko Lino Belčič (Dolnji Zemon) ter 8 vnukov.

13. julija 2002 je v East Lakes (Sydney) umrl **RUDI SIMONETIČ**, ki je bil rojen 13.3.1920 v Naklem pri Kranju. Več podatkov žal nimamo na razpolago.

Dne 27. marca 2002 je v Wollongongu umrla **RENATA ŠINK roj. Feldman** 7.4.1940 v Essen v Nemčiji. Poročena je bila z Janezom Šink, ki je po rodu iz Javorja v Poljanski Dolini. Rodilo se jima je

5 otrok: Roman, Daniel Elizabeth (por. Playfort), Ivanka (por. Ellis) in Monika. Družina je živela v Figtree, NSW. Več podatkov žal nimamo na razpolago.

5. decembra 2002 je v Prince of Wales bolnišnici v Randwicku NSW (Sydney) umrl **ALEKSANDER KOGOVŠEK**, ki je bil rojen 22.12.1929 v Škofji Loki kot sin Ane Marel. Leta 1948 je šel v Italijo. V Puzzuoli pri Neaplju se je poročil z Marijo roj. Kariž. Tam se jim je rodila hčerka Norma. Družina je emigrirala v Čile. Aleksander je prišel v Avstralijo pred 10-imi leti in živel pri hčerki Normi, nekaj časa pa tudi v domu za onemogle. Bolniški duhovnik mu je podelil zakramente za umirajoče. Pogrebne molitve so bile opravljene 9.12.2002 v Olsen's pogrebnem podjetju v Sutherlandu, NSW, nato je sledila privatna upepelitev. Pokojnik zapušča bivšo ženo Marijo, hčerki Normo in Auroro ter sina Bruna ter več vnukov in pravnukov.

8. novembra 2002 je v Carlingfordu, NSW umrla **SLAVA KARIŽ roj. Gomboc** v starosti 73 let. Rojena je bila v Hrušici – Podgrad. Pokopana je bila v Northern Suburbs pokopališču. Zapušča moža Jožeta in hčerko Silvo ter 4 vnuke.

14. decembra 2002 je v Strathfieldu umrl **BORIS BRUNO DOLMARK**. Rojen je bil 9.10.1942 v Kozani v Goriških Brdih, kot sin Ivana in Marije Sfiligoj. Po poklicu je bil vlakovodja. Zadnjih 18 let je preživel v Domu onemoglih v Strathfieldu. Pokojni zapušča hčerko Sorayo, vnukinjo Natašo in sestro Zdravko Mazzocco, v domovini pa še sestro Majdo ter več nečakov in nečakinj.

14. decembra 2002 je v Dural, NSW na svojem domu umrl **JOŽE SKALA**, ki je bil rojen 1.1.1912 v Krvavčjem Vrhu pri Semiču, kot sin Matije in Marije Moven. Bil je eden izmed 14 otrok v družini. V Avstralijo je prišel leta 1949 z ladjo Toscana. Po poklicu je bil strugar. Vsako nedeljo je redno hodil k maši. Pokojni zapušča sestro Tončko Topolovec in Cvetko Stariha in več nečakov in nečakinj. Pogrebna maša je bila 20.12. v Merrylandsu, pokopan pa na Northern Suburbs pokopališču, kjer počiva že njegov brat.

Dne 31. decembra 2002 je v Canberri umrl **TONI GRLJ**. Rojen je bil 21.11.1935 v okolici Il. Bistrice. Bil je sin Frenka in Marije roj. Bubnič. V Avstralijo je prišel leta 1963 na zadnji vožnji ladje Roma. Najprej je živel v Baragovem domu v Kew,

VIC. leta 1971 se je preselil v Canberro in več čas opravljal delo pleskarja in soboslikarja. Pomagal je tudi pri gradnji tamkajšnjega Slovenskega doma. Pokojnik je bil bolan več let. Ves čas bolezni mu je Vida Vlastec skrbno stregla. Dva tedna pred smrtjo je tudi prejel zakrament sv. Cerkve in tako pripravljen odšel s tega sveta. Pokojni zapušča brata Lojza in Staneta (oba živita v Melbourneu). Pogrebna maša je bila opravljena v petek 3.1.2003 v cerkvi sv. Mihaela v Kaleen, ACT, pokopan pa je bil na Gunghalin pokopališču.

Dne 2. januarja 2003 je v bolnici v Camdeni, NSW umrl **JOŽEF FRESER**. Rojen je bil 14.10.1932 v Gornji Polskavi kot sin Ivana in Elizabete roj. Ačko. Doma se je izučil za mehanika. V Avstralijo je prišel 1957. Med prvimi deli je bilo sekanje trsa v QLD. Nato je bil zaposlen pri gradnji hidrocentrale v Tasmaniji. Leta 1964 se je v Liverpoolu poročil z Milo Vlastelica, ki je po rodu iz polotoka Pelješac v Dalmaciji (Zabrđe). Zadnja leta se je posvetil pridelovanju povrtnine, katero je prodajal na sydneyskem trgu. Pokojni je bil član številne družine. Več bratov je med pokojnimi šest jih še pa živi v domovini. Pokojnik je bolehal za rakom nekaj nad 6 let. Jože zapušča v Avstraliji poleg žene Mile tudi hčerko Elizabeth por. Murko in hčerko Marjano por. Wilson ter vnuke Jessica, Olivia, Tomas in Anabell, ki je bila rojena isti dan, ko je umrl pokojni stari oče Jože. Pogrebna maša je bila opravljena v torek, 7.1.2003 v cerkvi Vseh svetnikov v Liverpoolu, NSW, kjer je tudi pokopan.

V soboto, 18. januarja 2003 je v Sydneyu umrl **EMIL (MILAN) FRETZE**. Rojen je bil 3.12.1924 v Laškem pri Celju kot sin Jožeta in Ane roj. Zemljič. Po končani gimnaziji se je vpisal v Gradzu v Avstriji na fakulteto za študij arhitekture, kjer je tudi diplomiral. Kmalu po prihodu v Avstralijo leta 1949 se je poročil z Štefko Merljak, ki je po rodu iz vasi Žibrše (Logatec). Prvo zaposlitev je bila v Bathurstu, NSW, nato pa v Tasmaniji. Moral je opraviti vse izpite, da so mu priznali diplomo. Nato je nastopil službo pri Commonwealth banki kot arhitekt kadet, kjer je v teku leta napredoval do vodilnega arhitekta. V tej službi je bil 33 let. Leta 1982 je imel operacijo na srcu (by-pass). Emil je bil član Slovenske akademske organizacije v Sydneyu. Zakoncema Fretze so se rodili trije otroci. Milena je najstarejša, ki je žal umrla v 31. letu starosti, drugi je dr. Boris, ki je poročen s Sally, kot zadnja pa je Annika,

poročena Loch in je po poklicu učiteljica na gimnaziji. Pokojnik poleg omenjenih zapušča še pet vnukov. Pogrebna maša je bila opravljena v četrtek, 23.1.2003 v cerkvi Matere Božje, Nth. Sydney, pokopan pa je bil na Macquarie Fields pokopališču, (Northern Suburbs), NSW.

Vsem žalujočim sorodnikom omenjenih pokojnih izrekamo iskreno sožalje.

DANE BRKOVEC

rojen 23.06.1930
na Jezerskem
umrl 14.10.2002
v Sydneyu

Žena Zofija, hčerki Marinka in Danica ter sin Vinko z družinami - sedem vnukov - izrekamo zahvalo vsem, ki ste nam stali ob strani, izrazili sožalje, darovali za svete maše in cvetje, se udeležili pogreba. Bog naj poplača vašo dobroto, dragemu možu, našemu očetu, staremu očetu Danetu pa podeli večni mir in pokoj. Spominjajmo se ga v molitvi in pri daritvi svete maše.

V Newcastlu se zbira slovenska skupnost k domačemu bogoslužju vsako peto nedeljo v mesecu v stolnici Srca Jezusovega, Hunters Street, Hamilton. Izredne svete maše in srečanja za Božič in Veliko noč so objavljena v oznanilih, Mislih in na slovenskem programu SBS. Rojaki so v tem mestu organizirani v društvu Tivoli.

Fotograf je ujel skupino rojakov iz Newcastla (z leve na desno): Jožica in Franc Brajlj, Ivan Klopčič, dobitnik OAM v letu 2002, Jožica Hrastnik, Marija in Emil Grosman.

MARICA PODOBNIK JE DOPOLNILA 80 LET

MARICA PODOBNIK (roj. KLAVŽAR) je bila rojena 19.11.1922 v vasi Podčrnovrhar, župnija Orehek pri Cerknem. V Avstralijo je prišla l.1954. Porodčila se je z Ivanom podobnik, ki je že nekaj let med pokojniki. Marica je lani 17.novembra 2002 (dva dni pred rojstnim dnevom) na »Planinki« v Cornubiji praznoval 80 letnico rojstva v krogu svojih otrok Marjana, ki je pravnik in je iz Adelaide prihital na praznovanje, Jožeta, Neže, Stanka in Olge por. Crivey ter štirih vnukov. Spomnili smo se jo pri sv. maši. Kot dar društva Planinka je prejela lep Marijin kip, ki sem ga po maši blagoslovil. Nato je slavljenka pogostila s kosilom vse navzoče. Praznovanje se je nadaljevalo vse popoldne ob veselem razpoloženju s plesom ob domači glasbi.

Marica Podobnik je bila dolga leta močno angažirana s slovensko skupnostjo v Brisbanu, posebej z društvom Planinka – vedno delavna, naj si bo kot odbornica ali kot članica. In tako je še danes. Kljub letom se ni ustrašila sprejeti predsedniško mesto. Pred leti je nekaj časa tudi napovedovala na tamkajšnjem radiu. Vsako leto se udeleži, če le more, in skuša organizirati našo udeležbo pri »maši narodov« v brisbanski stolnici. Ponosna je, da se more udeležiti te slovesnosti v slovenski narodni noši.

Marici iskreno čestitamo, čeprav nekoliko z zamudo. Želimo ji še veliko zadovoljnih in uspešnih let v krogu svoje kar številne družine in rojakov v Brisbanu in okolici.

p. Valerijan in uredništvo Misli

Marica Podobnik s hčerko Nežiko.

